

JUPITER 10

V ČÍSLE NÁJDETE:
MEGAINTERVIEW

POVIEDKY

Jan Kotouč

Anton Stiffel

Ján Gálik

Zdeno Jašek

ROZHOVOR

František Gago

Martin Jurík

KOMIKSOVÁ PRÍLOHA

Martin Jurík

Martin "Cuco" Luciak

Andrej Wsól

artis
omnis

vydavateľstvo fantastických kníh

ČIERNY ROGAN
A GORYVLAD
BOJUJÚ S BESMI
UŽ DESAŤ ROKOV

www.artisomnis.sk

PRVÁ SLOVENSKÁ FANTASY SÉRIA
OD JURAJA ČERVENÁKA

JUPITER

Jupiter – časopis o fantastike
Číslo 10

ISSN 1339-3960

<http://www.rogerbooks.sk/>

<https://www.facebook.com/JupiterRogerbooks>

Šéfredaktor: Martin Králik

Redakčná úprava: Hromovlad a Zuska Stožickí

Dizajn: Bea Tomash

EPUB verzia: Igor Čonka

Obálka: Bea Tomash

Kontakt: martin.kralik@gmail.com

Vydavateľ: Martin Králik – ROGERBOOKS

Krajná 23, 900 40, Dunajská Lužná, Slovenská republika

IČO: 47049481

DIČ: 1085414825

Číslo vyšlo: 1. 5. 2020

Úvodník	5
PodĎakovanie	7
POVIEDKA	
Jan Kotouč – Tajemná záře nad Rýnem	8
ANKETA	
Megainterview s americkými a anglickými autormi	74
POVIEDKA	
Anton Stiffel – Virtuál	80
POVIEDKA	
Ján Gálik – Klinika druhej šance	93
ROZHOVOR	
František Gago: Snažíme sa obnoviť zavedené značky	108
POVIEDKA	
Zdeno Jašek – Stvorenie stvoriteľov	112
KOMIXOVÁ PRÍLOHA	
Martin Jurík (Royal Dirties): Pôvodne sme chceli vytvárať tričká	136
Nucleus: 1. kapitola – píše: Martin Jurík, kreslí: Martin "Cuco" Luciak	138
O komiksoch a ich autoroch	147
Hrdinovia: Milhais scenár: Martin Jurík, kresba: Andrej Wsóľ	149

Martin Králik

Milí čitatelia,

už tretíkrát píšem úvodník k Jupiteru 10. Naposledy to bolo pred tromi rokmi, keď som ho mal predstaviť na Slavcone 2017.

Odvtedy sa udialo strašne veľa vecí. Najprv negatívnych. Množstvo voľného času sa mi znížilo, odišli mi ľudia z redakcie. Takto pred dvoma rokmi som preto bol vážne rozhodnutý zrušiť časopis aj vydavateľstvo. Moja lenivosť chodiť po úradoch a jedna šťastná náhoda nakoniec môžu za to, že Jupiter znova existuje. Pracujem v bývalom HP a keď som na serveri fandom.sk videl články o starej fantastike od Igora Čonku, zdalo sa mi to meno povedomé. Zistil som, že pracuje na rovnakom poschodí asi o päť kójí ďalej. Slovo dalo slovo a asi pred rokom sme sa porozprávali o tom, čo má rád, čo robí, že aj prekladal a že by možno vedel aj zalamovať. Tak som sa len tak opýtal, či aj Jupitera. Igor zareagoval nadšene. Na Slavcone, BBcone a najmä Istrocone 2019 som si preto obnovoval kontakty a začal pomaly hovoriť o tom, že možno by som Jupiter aj obnovil. Na Bibliotéke som už získaval poviedky.

Nechcel by som, aby Jupiter začal tam, kde skončil, teda bez peňazí a honorárov. A preto som sa (aj vďaka veľkej pomoci Jana Kotouča) pustil do crowdfundingovej kampane. O jej priebehu napíšem niekedy viac na mojom blogu, no bola úspešná a vyzbierala 734 eur, takmer o polovicu viac, ako mala cieľovú sumu. To ma naplňuje vierou, že slovenská SF komunita Jupiter stále chce.

Ako prvú som dohodol novelu Jana Kotouča. Patrí medzi mladých, no veľmi plodných českých autorov a keď som počul, že nejakú píše, hneď som ho kontaktoval. Rovnako som skočil po poviedke Antona Stiffela, ktorá

nepostúpila v Martinus Cene Fantázie – a ešte raz ďakujem Ivanovi Alakšovi, že mi ju dovolil uverejniť. Poviedky Jána Gálika a Zdena Jaška som získal počas našej spolupráce na Čase hrdinov II. Verím, že sa vám tieto diela budú páčiť rovnako ako mne.

Ďalšia neočakávaná spolupráca prináša komiksovú prílohu od Royal Dirties. Ak sa nám podarí aspoň časť z toho, o čom rozmýšľame, bude to pre slovenskú fantastiku a slovenský komiks veľká vec. A okrem megainterview s americkými autormi ma veľmi teší rozhovor s Františkom Gagom, predsedom novej Slovenskej asociácie fantastiky a veľmi aktívnym členom scifi.sk.

No a keď som už toto všetko mal v takmer hotovom stave, prišla koronakríza. Spočiatku som si myslel, že aspoň budem mať na Jupitera a ďalšie aktivity viac času. Potom však zavreli škôlku a mňa poslali robiť domov. Kto má dieťa a skúša ho kombinovať s režimom home office vie, že tam veľa voľného času nezostáva. Tak vzniklo malé zdržanie, vďaka ktorému tento Jupiter nevyšiel v čase Starconu, ktorý sa kvôli zákazu stretávania neuskutočnil.

Jupiter sa však nakoniec podaril a tak Vám prajem príjemné čítanie.

Martin Králik, šéfredaktor a vydavateľ

Pod'akovanie

Za väčšiu ako základnú podporu v crowdfundingovej kampani na Startovači ďakujeme nasledujúcim osobám a stránkam. (Nemenovite samozrejme ďakujeme aj ostatným podporovateľom, ktorí nás podporili menšou sumou alebo nechceli byť menovaní)

Arielka
Beata Takáčová
Branislav Jenčo
Dáška Mehešová
Diana Majerova
Dušan Pavelka
Eňa Adamec
Filip Šútor
Henrich H. Hujbert
Ivan Harman
Jozef Girovský
Magda Medvecká

Mária Šulanová
Mariana Kardošová
Miloš Hlavinka
Monika Kandriková
Peter Hriň
Rastislav Lopciansky
Richard Glasner
Stanka Javornícka
Veronika Sebechlebská
Zdeněk Remenec
Zdeno Jašek

Jan Kotouč

TAJEMNÁ ZÁŘE NAD RÝNEM

Místní obyvatelé té planetě říkali Země.

Sledoval ji na obrazovkách své lodi z oběžné dráhy. Byla nádherná. Stejně jako byli nádherní její obyvatelé, viděl obrázky. A ta zvířata a rostliny. Všechno to bylo nádherné.

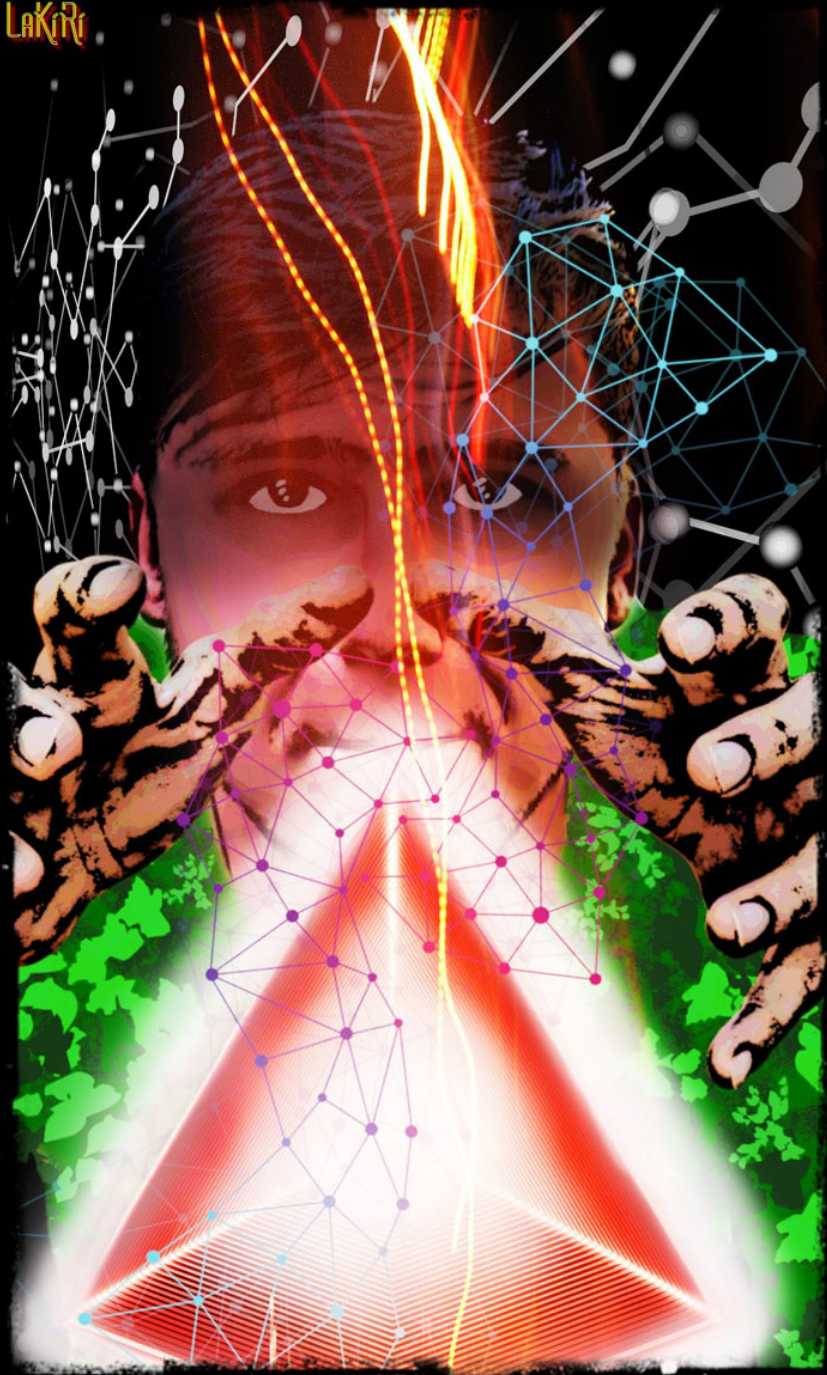
Proto se na tuhle výpravu přihlásil. Spousta Učitelů chtěla letět na takhle nádhernou planetu, mrzelo ho, že je zklame, ale planet k učení byla spousta a on si mohl vybrat, tak letěl na tu nejkrásnější.

První průzkum Učitelů dorazil na Zemi před dvaceti oběhy místní hvězdy, sledovali jejich vývoj civilizace i jejich rádiové vysílání. Na Zemi skončila velká válka, tak strašná, že se všichni rozhodli s válkami skoncovat. Ideální chvíle pro vyslání Učitele, aby je vedl a připravil je na život v galaxii.

Za svůj dlouhý život takhle pomohl zvelebit už čtyři světy. Byla to práce na celé generace, ale bylo to vždycky *nádherné*. Přenádherné.

Jakmile se za jeho korábem zavřela červí díra, začal přistávat. Jeho palubní počítač zaznamenal, že většina povrchu kontinentu

LaKiRi

ilustrácia: Zuzana LaKiRi Droppová

Evropa byla poničená. Války se obyvatelé už zřekli, takže muselo jít o nějaké průmyslové neštěstí.

Chudáci.

Už před vyplutím se rozhodl zamířit ke kontinentu, kterému místní říkali Evropa. Nyní loď navedl na přistání v místě, které bylo ještě relativně netknuté, ale blízko poničených míst. Tam bude ideální místo pro první kontakt.

První kontakt vždycky miloval. Miloval ta první setkání, ty pocity úžasu, které se velmi brzy promění v přátelství, lásku. Byla to krása.

Padla už noc, když jeho koráb dosedl na otevřené prostranství poblíž jednoho města. Brzy se v okolí objevilo několik prvních lidí. Úplně cítil tu jejich nevíru nad jeho lodí. Plavidlo nebylo nikterak velké, ale stejně se nad místními tyčilo.

Musel se jim představit.

Podíval se na trojici jehlanů, které měl v kabině. Jehlan separace, jehlan introspekce a jehlan konečného řešení. Ty jsou nezbytnou součástí práce každého Učitele. Ale začít musí bez nich.

Otevřel průlez a vystoupil ven. Ovanul ho noční vánek. Na lidské měřítko bylo chladno, na této části planety byla zima. Učiteli to nevadilo. Bylo to tak nádherné a krásné. Jeho tělo bylo přizpůsobeno místní atmosféře.

Světlo z nitra jeho lodi dopadalo ven. Přímo na jednoho z lidí.

Učitel chtěl křičet radostí.

„Zdravím vás, pozemšťané. Jsem Učitel. Přiletěl jsem ze vzdáleného světa učit vás a pomoci vám dostat se do vesmíru.“

„*Wer bist du?*“ vyhrkl člověk. Něco držel v ruce. Mířil tím na něj. Že by gesto pozdravu? O téhle planetě se toho bude muset ještě tolik naučit!

„*Was bist du? Was machst du hier?*“

Mluvil dál. Učitel se rychle dokázat v tom jazyce zorientovat. Všichni Učitelé dokázali velice rychle začít používat nový jazyk.

Šlo o flexivní jazyk s částečně volným slovosledem. Skloňování bylo vyjádřeno koncovkami a změnou členu. Plurál byl dán členem,

běžně také změnou koncovky nebo kmenem slova. Učitel jazyk brzy pochytil.

„Grüße, Erdlinge. Ich bin Lehrer. Ich bin aus einer fernen Welt gekommen, um dich zu unterrichten und dir zu helfen, in den Weltraum zu gelangen,“ zvolal jasným hlasem, když konečně pochopil z jazyka dost.

V krásné zimní noci bylo ticho.

Hůl, kterou měl člověk v ruce, najednou začala štěkat a do Učitelova těla se zavrtalo několik malých olověných projektilů.

Och, určitě to tak nemyslel!

Jindřich Horváth si už dávno uvědomil, že má v životě tři velké lásky. Francouzskou Riviéru, dívku jménem Élonie a nebezpečí.

Momentální cesta dobytčákem přes deštivou Francii na počátku března mu ale neposkytovala ani jednu.

Élonii i Riviéru opustil před několika týdny, když se přihlásil jako válečný fotograf na misi, která mu nejspíš přinese to největší nebezpečí, do kterého se kdy pustil, ale to bude až za dlouho. Momentálně drncal ve vagonu plném remcajících vojáků a doufal, že se mu nezačne chtít na záchod.

Vlak nezastavoval a toalety tu nebyly. Když si vojáci potřebovali ulevit, jednoduše se postavili do dveří. Pokud potřebovali na velkou, vyšpulili ze dveří zadek, zatímco je kamarádi drželi za ruce a velmi hlasitě povzbuzovali.

Horváth usoudil, že tenhle typ adrenalinu nepotřebuje.

Pozoroval ale vojáky všude kolem. Jeden z jeho kolegů fotografů si onehdy stěžoval, že mu všichni vojáci přišli stejní. Horváth měl jiný názor. Stačilo se dívat. Nejen na to, jak velký měl kdo nos nebo jakou měl barvu očí. Každého dokázal rychle odhadnout.

Viděl, že ten seržant na kraji vagonu byl jedním z těch tlučhubů, na kterého každý nadával, ale který udržoval jednotku pohromadě. Ten s přísným vojenským výrazem působil jako člověk, co se rád

*tvoj internetový domov
v hĺbinách vesmíru fantastiky*

INTERNETOVÝ ČASOPIS

- > novinky
- > recenzie kníh a filmov
- > poviedky
- > literárne workshopy
- > súťaže o ceny

www.scifi.sk
www.facebook.com/scifi.sk

ulije z každé práce, pokud bude moct. Jeden čahoun u dveří zase Horváthovi přišel jako jeden z té hrstky vojáků, co se do boje vyloženě těší a nikdy není šťastnější, než když na něj padají granáty.

Nejzajímavější byl mladík, co seděl naproti Horváthovi. Zatímco ostatní kolem něj klábosili nebo pospávali, on četl nějaký brožovaný sešit. Vypadal, jako by měl kolem sebe nějakou bublinu a tou nic neproniklo. Se svou knížkou byl úplně mimo tuhle realitu.

Horváth vytáhl fotoaparát a udělal jeden snímek toho mladíka.

To ho nakonec od čtení vyrušilo a zvedl hlavu.

„Chtěl jsem si udělat snímek.“

Voják pokrčil rameny. „Jasný. Vy jste ten fotograf, co k nám přistoupil na nádraží v Chams?“

„Ano. Jmenuji se Jindřich Horváth.“

„Jin...co?“

Jako většina Američanů – stejně jako Britů, Němců nebo Francouzů, i tenhle kluk měl problém se jménem Jindřich.

„Nebo Jindra. Nebo po vašem Henry.“

„Jindra zní líp. Odkud jste?“

„Z Československa.“

Čekal, že voják nasadí prázdný výraz a nebude tušit, kde ta země leží, ale mladík ho překvapil.

„To je okupované, žejo? Kde jste se tu vzal?“

„Dlouhá historie, před okupací jsem utekl do jižní Francie a byl jsem jako fotograf na palubě britské lodi, když padla Francie. Teď fotím pro časopis *Life*.“

„Aha.“ Voják odložil sešit a natáhl k němu ruku. „Já jsem Chris Paterson.“

„Těší mě, co to čtete? To je komiks?“

Mladík zvedl sešit. „Pulpový magazín. *Astounding Science Fiction*. Sestra mi je posílá. Četli jsme je jako děcka ještě před válkou.“

„To jsou příběhy o kovbojích a tak?“

„V tomhle spíš o mimozemšťanech a různých jiných planetách.“

To šlo hodně mimo Horvátha.

„Zajímavé,“ řekl diplomaticky.

„Jo, to je ještě slušnější reakce. Nepotřebuju číst o tom, jak Kapitán Amerika mlátí nacisty, od toho tu jsme my.“

„A kolik nacistů jsi zatím zmlátil ty, Patersone?“ ozval se další voják postávající v doslechu. Horváth tohohle odhadoval na dalšího týpka „frajer“.

Paterson se na něj zamračil, ale neřekl nic.

Frajer se obrátil na Horvátha. „V celém pluku máme mraky nováčků jako Paterson, co nikdy nebyli v boji. Nahrazují kluky, co to koupili v Ardenách.“

Horváth během pěti let války tyhle třenice mezi veterány a nováčky viděl často, většinou to spravila první společná bojová akce.

Dál to nekomentoval, ale frajer se usmál.

„Já jsem nějaký Gianetti. Vy nás teda budete fotit?“

„Ano.“

„A proč jdete zrovna ke Třináctníkům?“

„Tam mě poslali. Co jsou Třináctníci?“

Gianetti se zasmál. „Vám to nikdo neřekl? Nevíte, kdo jsme?“

Horváth neurčitě ukázal na vojákovu uniformu. Pochopil, že armáda chtěla utajit, že se přesouvá jedna z jejich výsadkářských divizí, tak vojáky přinutili odpárat z uniforem všechny nášivky a taky nesměli nosit nohavice v botách, jak to paragáni tradičně dělali. Vojáci většinu cesty remcali právě na tohle.

„Vím, že jste 17. výsadková divize, to je celé. Co jsou Třináctníci?“

„Doufám, že nejste pověřčivej.“

„Proč?“

„Jsme 513. parašutistický pluk. Milujeme třináctku. Jako fakt. V den, kdy pluk oficiálně aktivovali v táboře Toccoa, tak na oslavu seskočilo třináct chlapů ve třináct hodin třináct minut. A prej měl velitel seskoku pod blůzou černou kočku. Fakt doufám, že nejste pověřčivej.“

„Ne, nejsem.“

„To je dobře, pověřčivost je nesmysl,“ zamumlal Paterson, který

se zase vrátil k *Astounding Science Fiction*.

„Běž do háje, zelenáči, já se tu bavím s panem fotografem,“ zabručel Gianetti.

Horváth chtěl nějaké nebezpečí. Třináctka asi byla jen bonusem.

Joseph Kresak se pořád necítil jako důstojník. Už měl skoro dva měsíce na to, aby si zvykl, ale pořád se viděl jako jeden z vojáků.

Jenže v Ardenách došlo k mnoha povýšením v poli a u 17. divize obzvlášť. Divize se vyznamenala, když při protiofenzivě z německého obklíčení chránila Pattonovo levé křídlo, ale za cenu těžkých ztrát. Tou dobou byl Kresak členem roty Easy Třináctníků, ale ta byla skoro kompletně zničena spolu se zbytkem 2. praporu. Kresak se vyznamenal, když jako hlavní seržant převzal velení a ubránil pozici, a tak ho po bitvě povýšili na poručíka a protože armádní logika tvrdila, že mužstvo by nemohlo bývalému seržantovi prokazovat stejnou úctu jako jiným důstojníkům, přeložili Kresaka ke 3. praporu, jako kdyby v jeho původní rotě zbyl někdo, kdo mu může projevovat cokoliv!

Nyní byl tedy „důstojník a gentleman“ a jako takový musel trávit čas s jinými „gentlemany“. Pořád měl pocit, že by je jako seržant měl vodit za ručičku a dávat pozor, aby nic nepokazili.

Teď tu kolem něj byla hromada podobných důstojníků. Stáli ve stanu v táboře B-54 u Achiet a dívali se na velkou mapu severního Německa s vyznačenými spojeneckými i německými jednotkami. Napříč mapou se jako velká dělicí čára táhla řeka Rýn. Nad mapou byl velký nápis „Operace VARSITY“.

„Je to potvrzené, seskok proběhne o týden dřív,“ prohlásil podplukovník Lee Innis. Tenhle třicetiletý záložák se tvářil, jako by kousl do něčeho hodně kyselého. „Pokud jste mysleli, že budeme mít víc času, zapomeňte na to. Místo 1. dubna skáčeme 24. března.“

„To je za čtyři dny!“ ozval se jeden z mladších důstojníků z roty Item.

„Ano, přesně tak!“ Ted' už Innis zněl podrážděně.

„Souvisí to nějak s tou září poblíž Weselu, co rozvědka nedávno oznámila?“ zeptal se další z důstojníků.

„Nevím. Ta záře se změnou možná souvisí, ale bůh ví. Nebyla to ani bouřka, ani záblesky artilerie. Nikdo neví, o co šlo, a z naší strany Rýna to viděli prakticky všichni pozorovatelé.“ Innis potřásl hlavou. „Oficiálně je ale důvodem to, abychom Němcům neposkytli další čas na přípravu.“

„Stejně vědí, kam budeme skákat už alespoň dva měsíce!“ zabručel někdo další. „Ta berlínská kráva – Osová Sally – o tom mluvila v rádiu už v únoru!“

Kresak se ozval. „Neovlivní nějak přípravu na akci i ten náš průnik u Remagenu?“

Innis zavrtěl hlavou. „Most u Remagenu před třemi dny zkolaboval. Sice jsme na druhou stranu dostali šest divizí, ale pořád musíme Rýn překročit s celou armádou. Takže náš plán se nemění.“

„Mění se nějak naše zóna seskoku?“ zeptal se nadporučík Spearman, jediný z přítomných, který byl absolventem West Pointu a zároveň velitel roty George, do které nyní patřil i Kresak.

„Ne, ale trochu s tím souvisí ta tajemná záře.“ Innis ukázal na místo na mapě. „Naše rozvědka odhaduje, že ta věc – ať už je to cokoliv – je někde v téhle oblasti. A pro vaši informaci, 194. pluk bude s kluzáky přistávat tady, Raffovi Rváči budou zde a Třináctníci tady. Takže, ať už se v té oblasti stalo, co chtělo, my to budeme muset prozkoumat.“

„Rota George se toho velice ráda zhostí, pane,“ řekl Spearman a Kresak měl co dělat, aby neprotočil oči.

Spearman byl horlivý, nadšený, kdyby se nosily šavle, nejspíš by s ní mával. Zatímco všichni ostatní přítomní důstojníci, včetně Innise, se po válce chystali vrátit do svých civilních zaměstnání, Spearman byl ten typ důstojníka, o kterém prostě víte, že bude jednou generálem.

„Beru na vědomí, nadporučíku, ale tohle se bude řešit operativně

na místě.“

Podplukovník se chystal říct něco dalšího, když do stanu vstoupil nějaký cizinec.

„Dobrý den, neruším? Řekli mi, že se tu mám hlásit.“

Muž měl uniformu, ale bez jakéhokoliv označení hodnosti nebo jednotky. Byl menší postavy, vlasy měl rozhodně delší, než by povolovala armáda.

„Kdo krucinál jste?“ zajímal se Innis.

„Jindřich – Henry – Horváth, fotograf. Armádní tiskové oddělení mě přidělilo k 17. divizi a tam mě poslali k 513. pluku... a tam sem ke třetímu praporu.“

„Fotograf... úžasné. Máme tady důvěrný brífink, pane, takže si jděte po svých!“

„Pokud si mohu dovolit, pane,“ ozval se Spearman. „Pan fotograf se tu hodí. Lidi doma určitě chtějí i nějaké fotky tady ze zákulisí. Cenzor může rozostřit mapu a stejně se obrázek domů dostane až po operaci.“

Innis se na Spearmana díval div ne s otevřenou pusou. Kresak tentokrát oči opravdu protočil.

Jistě, Spearman chce být na co nejvíce fotkách. Ideálně někde, kde se bude tvářit velitelsky a hrdinsky.

„Fotku vám rád udělám,“ řekl Horváth. „Zpravodajský důstojník pluku mi navíc řekl, že se můžu po táboře pohybovat, jak chci, protože mě z něj už stejně nikam nepustí, takže nepředstavuju bezpečnostní riziko.“

Innis zaskřípal zuby. „Tak si nás vyfoťte. No tak do toho!“

Fotograf udělal, jak jej požádali. Podplukovník se záhy podíval na Spearmana. „A když vy tak chápete důležitost fotografií, nadporučíku, určitě budete rád, když tady pana Horvátha přidělím k vaší rotě. Odvedte ho k vašim mužům a ubytujte ho u nich, ano? Hned.“

Spearman nejspíš nepochopil, že velitel není nadšený. S vojenskou precizností přikývl a jak Kresak očekával, obrátil se na

něj. „Poručíku Kresaku, slyšel jste? Vezměte ho k vašim mužům ze třetí čety.“

„Rozkaz, pane,“ řekl Kresak a snažil se ignorovat tváře ostatních důstojníků z roty George, kteří evidentně byli rádi, že na tuhle hovadinu nevybrali je.

„Pojďte se mnou, pane Horváth.“

„Zdalo se mi to, nebo pan podplukovník nemá rád fotografie?“ řekl Horváth, když se ocitli spolu s Kresakem venku a procházeli podél stanů.

Kresakovi mohlo být asi čtyřicet, jen o pár let mladší než Horváth. Měl hranatý obličej a výrazné lící kosti. Vlasy měl tak krátké, že Horváth těžko odhadoval jejich barvu.

„Vás? No, řekl bych, že jste přišel ve špatnou chvíli. Podplukovník byl našťvaný, že nám posunuli čas seskoku, začne to o týden dřív – neptejte se kdy, to se včas dozvíte. No a je tam hodně jiných věcí. Myslí si – a já asi souhlasím – že novináři a fotografové tu s námi nemají co dělat.“

„Pokud vím, to vymyslel ten velitel vzdušné armády, jak se jmenuje? Bre... něco...“

„Generál Brereton, který ani není paragán a nikdy nevelel pěchotě v boji, ano, tak tenhle člověk usoudil, že potřebujeme víc novinářů a fotografů.“

Horváth si všiml, že tohle je taková ryze americká vlastnost, to neviděl ani v Britské armádě ani doma v Československu, když byl na vojně. V Americké armádě si i nejposlednější kuchař myslí, že je kompetentnější než velící generál a ochotně to dává hlasitě najevo.

„Problém je, že se chystá jedna z největších leteckých operací vůbec. Co do počtu lidí a vybavení shozených v jeden den to bude ještě větší než Market Garden. Jenže celá spojenecká západní fronta nemá dost letadel. Přes Rýn měly původně letět tři divize, naše 17., britská 6. a americká 13., ale jednoduše není je jak odvézt, takže

třináctá zůstane doma a bude na nás čumět. A ani tak nemáme dost letadel. 194. pluk kluzáků bude muset nechat v zázemí celý jeden prapor, protože prostě nemáme přepravní kapacitu. Brereton o tom ví a stejně sem poslal hromadu novinářů a fotografů. Každé místo, co zaberete vy, nebude moct zabrat nějaký bojující voják.“

Horváth věděl, že v těchhle chvílích je lepší mlčet.

Kresak pokračoval. „Celé je to šílené. Máme tu pluk zelenáčů. Nikdo, včetně našeho velitele, ještě neabsolvoval žádný bojový seskok. K tomu nám na poslední chvíli dali nové vybavení jako ty bezzákluzové pušky M-18, dali nás do nových letadel s větší kapacitou, na kterých jsme se museli na poslední chvíli vycvičit. A jako by to nestačilo, Němci vědí přesně, kam letíme, protože nejsou pitomí. Je jim jasné, že jak Patton, tak Montgomery chtějí překročit Rýn a je jim jasné, že Montyho jednotky budou cílit do Porúří, do průmyslového centra Německa. Budou tam na nás čekat.“

„Montyho jsem párkrát fotil, když jsem byl se spojeneckými vojsky v Africe a na Sicílii,“ řekl Horváth ve snaze změnit téma, ale Kresak se vyhecoval stejně jako jeho podplukovník.

„No a k tomu všemu budeme skákat ve dne. Aby na nás celá německá armáda dobře viděla.“

„Pochopil jsem, že noční seskoky mají větší problém, že paragáni přistanou na špatném místě,“ řekl Horváth. „Loni v srpnu jsem následoval 36. pěší na Riviéře a zatoulané paragány jsme nacházeli několik dní po seskoku.“

„Jo, v Normandii to bylo ještě horší. Alespoň, co jsem slyšel, protože nikdo z Třináctníků tam neskákal... víte, co jsou to Třináctníci?“

„Ano, to už mi vysvětlili. A ve stanu jsem slyšel, že někdo říká Raffovi Rváči?“

„Jo, to je 507. pluk, velí mu plukovník Raff. Ti seskakovali v Normandii s 82. výsadkovou, takže ti nějakou zkušenost mají, i když po Ardenách je tvoří taky z většiny nováčci, jako my. Náš třetí bojový pluk je 194. kluzákový, ten nemá žádnou frajerskou

přezdívkou, blbci od kluzáků si ji asi nezaslouží. V každém případě je tu spousta věcí, co se můžou pokazit a je dobrý, že budete mít možnost fotografovat ten největší průser od operace Market Garden.“

„No, přihlásil jsem se sem dobrovolně. Říká se o mě, že miluju nebezpečí.“

„Tak to si tu budete chrochtat blahem. Jo a vlastně jsem zapomněl na poslední úžasnou novinku tohoto seskoku – poprvé na nepřátelské území. Němci budou bránit své domovy, když se ztratíte, civilisti vám spíš podřežou krk, místo aby vám pomohli. Hitler prý zakládá domobrany. *Volkssturm*. Zfanatizuje civilisty, dá jim zbraně a pošle je na nás.“

Kresak došel k jednomu stanu a rozhrnul plachtu. Horváth ho následoval.

„Chlapci, tohle je válečný fotograf pan Jin... Henry Horváth. Bude seskakovat s náma. Starejte se o něj, jo?“

Vojín Paterson na skládací posteli zvedl oči od *Astounding Science Fiction* a věnoval Horváthovi úsměv.

Oberststurmführer Klaus Rohe nebyl člověk, kterého by si chtěl kdokoliv znepřátelit. Byl hodně vysoký, svalnatý a v jeho pohybech a výrazu byla jakási permanentní hrozba. Když na někoho ukázal rukou, byl v tom gestu zahrnutý rozkaz, hrozba i obvinění. Nic na tom neubíral fakt, že od loňského srpna měl díky sovětské artilerii tu ruku už jenom jednu.

Proto ho vyvádělo z míry, když našel člověka, který byl vůči jeho hrozbám imunní.

„Už na tom sedíte dlouho, kdy konečně zjistíte, jak to funguje?!“

„Dělám, jak nejrychleji to jde, *Herr Oberststurmführer*,“ odsekl mladík s tlustými brýlemi, aniž zvedl oči od práce na mimozemské lodi. Jmenoval se Walter Lüpertz a dorazil přímo z Berlína.

„Jste krucinál náš nejlepší technik, pomáhal jste vyrobit přístroj